

EEN UIT VELEN.

DOOR

SUZE LA CHAPELLE ROOBOL.

Zij was nooit heel sterk geweest. Toen zij nog klein was keek haar moeder haar wel eens verwonderd aan omdat zij zoo bleek kon zien en soms zulke blauwe kringen onder de oogen had. Maar veel tijd om zich over Matje te verontrusten had juffrouw Zegers niet. 't Huishouden was druk, de kinderen, vooral de jongens, verstonden niets zoo goed dan de kunst om gaten in hun kousen en broeken te maken en Matje klaagde niet, zij at haar boterhammen gewoon op, ging geregeld met de broers en het jongere zusje naar school en was nooit ziek.

Verder lette juffrouw Zegers er dan ook niet op. Wanneer de kinderen knap voor den dag kwamen, het eten op zijn tijd gereed was, het huis er overal proper uitzag en vader niet grommen kon omdat er in zijn afwezigheid een boodschap vergeten was, dan had zij heusch genoeg gedaan en meer kon men niet van haar eischen.

De vader was een dier onverdragelijke huistirannen, waarvan het type gelukkig zeldzamer voorkomt, omdat de verhouding tusschen ouders en kinderen wel wat veranderd is, maar die toch nog te veel gevonden worden. Voor zijn vrouw was hij een soort van donderende godheid en voor zijn kinderen was hij een ware boeman. Zoolang zij klein waren, waren de enkele woorden: „Daar is vader!” voldoende om aan 't heftigst krakeel een eind te maken, om de meest uitgelaten vroolijkheid te doen bedaren.

De oude Zegers was een man uit het volk. Hij had weinig of niets geleerd, maar bezat een goede dosis aangeboren slimheid en handigheid. Als krullenjongen begonnen had hij 't tot houtkoopier gebracht en stond nu aan 't hoofd van een niet groote, maar bloeiende zaak. De fortuin had hem in zeker opzicht niet bedorven. Hij hield niet van bluffen en schaamde zich niet om in zijn werkmanspak met klompen aan de voeten op zijn werf rond te loopen en met zijn aannemers te spreken. Zijn kinderen gaf hij een betere opvoeding dan hij zelf gehad had, maar hij hield ze kort. De jongens konden worden wat zij wilden, maar 't stond hem niet aan ze lang uit de hand te houden. Hoe vroeger ze voor zich zelf konden zorgen, hoe beter. Hij had 't al van zijn twaalfde jaar af moeten doen. Toen ze geen kinderen meer waren en zijn gezond verstand hem zei dat hij ze niet langer met een kort „Ik wil het zoo,” kon afschepen, veranderde hij van tactiek en gebruikte een andere phrase: „Ik bemoei er mij niet mee, je bent oud en wijs genoeg om te weten wat je wilt.” Hij had dolgraag gezien dat een van zijn zoons in de zaak was gekomen, maar of het vak trok hen niet aan, of 't denkbeeld steeds